В Оленки болить горло.

Мама сидить коло її ліжка і тихо наспівує:

Спи, маленька донечко,

Спи, моя хороша.

Замерза віконечко,

Стелиться пороша.

Оленка згорнулась клубочком. І дивно їй: очі заплющені, а все видно. Бачить Оленка свій двір, і кучугури снігу, і перекинуті саночки. Ох і вредні санчата! Каталась Оленка з гірки, а вони взяли та й повернули у рівчак. Оленка упала. У валянці набилося снігу, і от маєш: болить горло.

— Мамо! — висовує Оленка носа з-під ковдри.— Завтра ж ялинка! Правда?

— Правда. Тільки спи, доню, видужуй...

— Мамо! Я тобі про ялинку розкажу. Хочеш?

— Хочу,— всміхається мати.— Тільки тихенько. Голосно тобі не можна.

І Оленка стиха говорить:

— У наш садок привезли ялиночку. Таку маленьку, чепурну. Маринка подивилась на неї і питає:

— А де іграшки?

А Надія Іванівна — це наша нова вихователька — й каже:

— Давайте самі зробимо.

Оленка примружилась. Мабуть, згадала, як вони гуртом робили іграшки. Вовчик зірочку вирізав. Оленка теж старалася — білочку зліпила. А Юрко склеїв паровоз.

Тільки Маринка зарюмсала:

— Ведмедик у мене зламався...

Справді, у її ведмедика вухо відпало. То чого ж плакати? Хлопчики допомогли Маринці — і вухо приросло до голови.

Багато-багато іграшок зробили. Тоді Надія Іванівна підійшла до ялинки і спитала:

— Куди ж ми Вовину зірочку почепимо?

— Вовину зірочку — аж на верхівочку! — гуртом проспівали малята.

— А Юрків паровоз?

— Де Дід Мороз, там і паровоз! — вигукнули всі, а Оленка найголосніше: — Дід Мороз на паровозі подарунки всім розвозить!

— А куди, скажіть, Оленчину білочку?

— Оленчину білочку — на лапату гілочку!

— А Маринчиного ведмедика?

— Ведмедика — на велосипедика!

— Не хо-о-чу! — запхикала вередлива Маринка.— Він упаде і розіб’ється.

Даремно пхикала Маринка: ведмідь не впав і не розбився.

— Оті готова у нас ялинка до свята! — обвела всіх поглядом Надія Іванівна.— Завтра приходьте з мамами і татами. Будемо співати, будемо танцювати. Новий рік стрічати!

Розказала Оленка мамі, як вони новорічну ялинку наряджали, і зажурилася. Усі її друзі будуть веселитися, одна вона, Оленка, лежатиме в постелі.

Раптом хтось подзвонив до них. Мама відчинила двері. Дивиться: стоїть біля порога чепурненька ялиночка, і нікого близько немає, тільки потупотів хтось по східцях.

Повернулась мама весела:

— Дивись, Оленко, ялинка. І написано: "Оленці від Діда Мороза".

Глянула Оленка на ялинку і заплескала з радощів у долоні:

— Мамо! Я знаю, звідки Дід Мороз ялинку приніс. Знаю, знаю! Онде верхівочка — Вовина зірочка. А де Дід Мороз — Юрків паровоз. От і в мене буде свято!